

[Gert Petersen]

man kalder en afvejning. Traktaten er jo en helhed, vi kan desværre ikke dele den, vi kan ikke tage et afsnit ud og sige, at nu nøjes vi med det dér. Vi hænger på det hele.

Hr. Hjortnæs hænger også på det hele. Hr. Hjortnæs hænger på den militære dimension, som hr. Jens Thoft var inde på. Hr. Hjortnæs hænger også på om ikke selve ØMU's tredje fase, for o.k., den er blevet udsat nu, men Traktaten siger ja til Den Økonomiske og Monetære Union. Den stemmer vi også om, og anden fase begynder i løbet af et par år, og samtlige EF-medlemsstater vil være nødt til at føre en bomhård nedskæringspolitik for at leve op til de krav, der stilles for at komme med i tredje fase i Den Økonomiske og Monetære Union. Man kan nærmest sige, at det er den danske borgerlige regerings politik med succes på betalingsbalanceområdet og med de 300.000 arbejdsløse, som vil blive ophøjet til generel EF-politik. Det er det, hr. Hjortnæs siger ja til, og det er det, vi andre siger nej til, også selv om der kan være små fremskridt på andre områder, for de kan slet, slet ikke opveje dette onde.

For mit eget vedkommende vil jeg sige, at hvis der virkelig havde været ikke små, men kolossale fremskridt, når det drejer sig om de sociale rettigheder og miljøets rettigheder, så kunne jeg være kommet i tvivl, men det er der jo ikke. Der er visse fremskridt, det benægter jeg ikke, men de er relativt beskedne, og tilbagekridtene er helt iøjnefaldende og vil være en katastrofe for socialistisk og også socialdemokratisk politik i EF i de kommende år.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Nu skal det jo ikke blive for synd for hr. Hjortnæs, men jeg havde siddet og ventet på, at hr. Hjortnæs ville have holdt en tale – med gode argumenter for, hvorfor han nu går ind for, at EF skal kobles sammen med Vestunionen – om, hvorfor EF skal til at diskutere forsvarspolitik, hvorfor vi skal forpligte os til én valuta, hvorfor vi skal iværksætte ØMU's anden fase med at opbygge en centralbank, hvorfor vi skal binde os til en monetaristisk politik, hvorfor vi skal lave en centralisering af beslutningsprocessen, og hvorfor vi ikke skal interessere os så meget for demokratiet. Det er lige præcis de punkter, hvor jeg mener at vi tidligere i fællesskab var bekymrede.

Hr. Hjortnæs sagde, at SF siger ja til det eksisterende EF. Det er sludder og vrøvl. Det er jo netop sådan, at vi siger nej til de ting, der fører i en retning, som vi synes er forkert; jeg har antydnet dem her, og vi har brugt hele dagen på at tale om dem. På nogle andre punkter foretager vi den vurdering, at det kan vi leve med, det er den anden del. Og den tredje del er dér, hvor vi siger: Kan vi få nogle forbedringer her? Det er et afvejet synspunkt, SF fremlægger, og det er helt forkert at beskrive det, som at vi accepterer det nuværende EF. Vi vil ændre EF. Det er derfor nej er så vigtigt.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Hr. Hjortnæs gik på talerstolen og gjorde opmærksom på, at han i 1972 havde været modstander af EF og også i 1986 stemte imod. Jeg er så i den stik modsatte situation. Jeg har været aktiv i Europæisk Ungdom, jeg har endog en kort periode været formand for en organisation i det sønderjyske område, og jeg er heller ikke i dag modstander af EF som sådan.

Men det giver mig kuldegysninger, når jeg f.eks. ser en fjernsynsudsendelse, hvor hr. Niels Helveg Petersen bliver stillet over for den åbenbare kendsgerning, at når man ser på danske dommers retskilder og rækkefølgen heraf, så er det således, at Unionstraktaten kommer ind på en førsteplads, derefter kommer EF-forordningerne, på tredjepladsen EF-Domstolens afgørelser, på fjerdepladsen grundloven, og først på femtepladsen kommer Folketingets love. Det giver kuldegysninger langt ned ad ryggen, når man hører sådan noget.

Jeg tænker også på, hvad vore egne børn og børnebørn skal opleve fremover, når man låser de forskellige nationer mere og mere fast; hvordan vil det udvikle sig i fremtiden, hvordan kommer man ud af sådan et samarbejde? Vi har set uhyggelige tendenser med borgerkrige rundt omkring osv., og jeg synes, at man også skal se langt frem i tiden. Ingen af os her ønsker, går jeg ud fra, en tid som fra 1940 til 1945, og det må også påvirke jasigerne, at modstandsfolkene organisation opfordrer til et nej. De siger jo klart: Hvorfor skal vi frivilligt afgive vores frihed? Det er jeg ganske enig med organisationen i. Jeg må nok sige, at det særlig er de næste generationer, jeg tænker på.